

Een andere liefde

Een andere liefde

Amanda Prowse

Oorspronkelijke titel: Something quite beautiful
© 2016 Amanda Prowse
© 2016 Head of Zeus Ltd, London
© 2016 Nederlandstalige uitgave: Aerial Media Company bv, Tiel
1ste druk

ISBN 978-94-026-0160-2
NUR 302

Vertaling: Hanneke van Soest

Omslagontwerp: www.cabinlondon.co.uk | Photograph © Shutterstock
Fotograaf auteur: Paul Smith
Opmaak: Teo van Gerwen Design

www.amandaprowse.org
www.aerialmediacom.nl
www.facebook.com/Aerialmediacompany

Dit boek is ook leverbaar als e-book: ISBN 978-94-026-0164-0

Blijf op de hoogte van het laatste nieuws over onze producten en auteurs!
Schrijf je in op onze nieuwsbrief op www.aerialmediacom.nl.

Aerial Media Company bv.
Postbus 6088
4000 HB Tiel

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 Auteurswet 1912, juncto het Besluit van 20 juni 1974, Stb. 351, zoals gewijzigd bij het Besluit van 23 augustus 1985, Stb. 471 en artikel 17 Auteurswet 1912, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB, Hoofddorp).

Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken dient men zich tot de uitgever te wenden.

Dit is een boek voor iedereen die in een huis heeft
gewoond waar de donkere schaduw van alcoholisme over
viel. Iedereen die met een knoop in zijn maag van de
zenuwen heeft afgewacht wat er nu weer zou gebeuren.
Iedereen die naast iemand heeft gestaan die stelselmatig
te veel drinkt en alles wat hij of zij weet in twijfel heeft
getrokken. Iedereen die zich ooit heeft afgevraagd: hoe lang
hou ik dit leven nog vol?

Pas als je broodnuchter bent in het gezelschap van een
alcoholist besef je, ongeacht hoe lang je hem/haar al
kent en hoeveel je van hem/haar houdt, dat je hem/haar
eigenlijk helemaal niet kent...

Proloog

Mijn lieve Celeste,

Al komt deze brief voor ons allebei misschien te laat, ik voel me toch verplicht deze woorden met pen op papier te zetten. Laatst las ik een citaat: ‘Stel je voor dat je doodgaat en op je eindbestemming aankomt en dat God dan zegt: “En, hoe was het in de hemel?”’ Ik was er kapot van. Trillend van angst lag ik op de grond. Hoewel mijn ideeën over God en de hemel nogal vaag zijn, snapte ik het, want mijn leven was geweldig. Ik had alles. Dat zeggen mensen vaak, hè? Maar ik had echt alles, en ik denk dat het moeilijkst te bevatten is dat ik mijn bestaan draadje voor draadje heb losgetornd, totdat alles wat me dierbaar was in een hoopje op de grond lag, als een gebreid kledingstuk gereduceerd tot een kluwen wol.

Het is alsof ik twee personen ben. Er is de verlegen ik, de aardige ik. De ik die glimlacht en geniet van het geluk van anderen, die goed wil doen, die wil beminnen en bemind wil worden, die alleen wil lachen en nog eens lachen. De vrouw die haar gezin altijd en overal in het middelpunt plaatst. Die vrouw is slim, geïnteresseerd en interessant. Ze wordt opgewekt en vol energie wakker, blij dat ze een plek op de wereld heeft. Een vrouw die vooruitkijkt naar de toekomst.

En dan is er de andere ik, de ik die een andere liefde heeft, een liefde die niet verbroken kan worden. Een destructieve, allesomvattende liefde die een lange, donkere schaduw werpt over alles wat goed is. Die andere

liefde is zo sterk dat ze alles, maar dan ook alles zal doen om samen te kunnen wegglijpen voor een paar clandestiene ogenblikken puur, onvervalst genot. Die vrouw is gemeen, boos en volgzaam. Ze is roekeloos, wreed en egoïstisch. Ze maakt de mensen om haar heen bang, en zichzelf ook een beetje. En het maakt niet uit hoe nadrukkelijk ik tegen mezelf zeg dat ik haar op een afstand moet houden, hoe vastbesloten ik ben haar begraven te laten, ze is zo sterk dat ik haar niet kan verslaan. Ze is als gehard metaal tegenover mijn verzwakte wilskracht. Ze is almachtig en prachtig, en in haar aanwezigheid kan ik alleen maar in elkaar duiken.

Wanneer zij er is, voel ik de spanning in de lucht, als een dreigende storm aan de horizon. Ik kan de blauwpaarse wolken bijna binnen zien rollen. Ik voel mijn gezicht veranderen van mooi naar lelijk, heel erg lelijk. Ik voel dat mijn spieren zich spannen en mijn ogen uitpuilen. Er komen gemene, agressieve woorden uit mijn mond, en het kan me niet schelen wie ze hoort. Zelfs jij niet, mijn lieve meid. Ik word boos omdat het kan. Het is alsof ik alles opzettelijk wil kapotmaken. En terwijl de aardige ik, die andere ik, in me wegkruipt omdat ze zich doodschaamt, kan ik niets doen. Ik kan geen uitweg vinden.

Er is geen balsem tegen mijn schuldgevoel, geen middel tegen de knagende wroeging over hoe ik je heb behandeld, geen remedie voor de diepe droefheid over wat ik ben kwijtgeraakt.

Ik draag een foto in mijn hoofd mee van een tijd lang geleden, een momentopname van het leven dat ik toen had. Ik sta aan de gootsteen en vul de waterkoker om thee te zetten voor de mensen van wie ik hou. Jij bent nog klein, een jaar of vier misschien, en zit op de vloer in je pyjama vals 'You are my sunshine' te zingen. Luidkeels. Je bent blij, blij omdat je simpelweg thuis bij mij bent, veilig en warm. Ik wou dat ik kon teruggaan naar die dag en opnieuw kon beginnen. Ik wou dat ik een laatste kans kon krijgen om alles anders te doen.

Maar diep vanbinnen weet ik dat ik, al kreeg ik ontelbare kansen, niets zou veranderen. Ik zou nog steeds hier terecht komen, alleen, met deze pen in mijn hand, een hart dat op springen staat en mijn neus en keel gezwollen van de tranen. Ik zou niets veranderen, omdat ik dat niet kan.

Het klinkt misschien vreemd, maar ik wou dat er een andere ziekte bij me was vastgesteld, eentje die zichtbaarder was. Iets waardoor mijn lichaam werd vervormd, mijn botten braken of ik blaren kreeg op mijn huid. Iets waardoor mensen zouden wegstaren en hun kinderen zouden afschermen. Zelfs dat zou ik liever hebben. Alles liever dan dat mensen denken dat het mijn keus is zo te zijn.

Het is niet mijn keus. Echt niet!

Wie zou nou voor zoiets kiezen?

CELESTE

Het was me het weekje wel. Op woensdag nam ik weer contact op met Erica, de therapeut die ik sinds mijn tienerjaren niet meer had gezien. En vandaag begin ik op aanraden van haar dingen op te schrijven.

'Waarom moet ik het allemaal opschrijven?' vroeg ik toen ze me een spiraalnotitieboek en een pen overhandigde, alsof ik een kind was dat ze zelf niet kon aanschaffen. Ik heb haar er maar niet op gewezen dat ik net met hoge cijfers ben afgestudeerd in de sociale geografie aan de universiteit van Southampton. Mijn vraag was niet spottend bedoeld; ik wilde echt graag weten wat ik eraan zou hebben.

Ze zuchtte even, alsof het antwoord voor de hand lag. Toen nam ze haar bril van haar neus en gebaarde er onder het praten mee. Een leuk trucje. Zo had ze niet alleen een rekwisiet ter afleiding, wat me deed denken aan de fotograaf die boven mijn vaders hoofd met zijn vingers knipte om me zo ver te krijgen dat ik bij het maken van de foto's zijn kant

op keek, maar hoefde ze zich ook niet meer zo scherp te focussen op mijn gepijnigde gezichtsuitdrukking, mijn vragende glimlach. Ze kon vrijuit praten, feiten en ideeën spuien, zonder afgeleid te worden door mijn gevoelens.

‘Als je eerlijk en ongecensureerd de belangrijkste gebeurtenissen kunt opschrijven die je hebben gevormd, zal het je helpen je jeugd te doorgronden en tot een bepaald inzicht te komen. Je sprak over je angst dat je jeugd op de een of andere manier het leven van Alistair en jou zou kunnen aantasten. Deze oefening zal je helderheid geven en je helpen verder te gaan. Ze zal je in staat stellen goed te kijken naar hoe je denkprocessen en je gedrag zich hebben ontwikkeld.’

‘Als je het zo zegt, lijkt ik net een Pokémon.’

‘Een wat?’ vroeg ze, terwijl ze haar neus rimpelde, alsof ik een vreemde taal sprak. Ik wilde haar vragen hoe ze achtenvijftig was geworden zonder te weten wat een Pokémon is.

Erica wilde graag praten over mijn moeders brief. Ik niet. Het is te pijnlijk; ik kan letterlijk niet naar de brief kijken. Ik heb hem in een la gelegd, mentaal geparkeerd, en ik haal hem wel tevoorschijn zodra ik me... sterker voel, denk ik.

Goed, daar gaan we dan. Paarse inkt? Waarom, in vredesnaam? Het is wel een erg frivole kleur voor zo’n serieuze onderneming. Maar misschien is dat ook wel de bedoeling.

Ik heet Celeste. Ik kom uit Bristol en ben eenentwintig. Ik ben de dochter van Romilly en David Wells. Ik ben geheelonthouder, zwem graag en hou van wandelen. Ik heb te veel sportschoenen en niet genoeg hoge hakken. Ik ben allergisch voor bijna alle soorten mascara en dol op gerookte makreel. Ik kan één gerecht klaarmaken dat redelijk te eten is, een hartige taart met kip en ham, en ben verloofd met Alistair Hastings, die ik heb ontmoet tijdens veldwerk in Dorset. Op de dag dat ik hem ontmoette droeg ik regenlaarzen en zat mijn haar door de regen aan

mijn hoofd geplakt. Ik keek naar hem en wist het. Ik wist gewoon dat hij degene was met wie ik de rest van mijn leven wilde doorbrengen. Ik kan zijn naam niet noemen of aan hem denken zonder te glimlachen. Ik ben stapelgek op hem. Hij is slim, aardig en grappig, en hij zou beslist hebben gelachen om mijn verwijzing naar Pokémon. Hij is boer en gelukkig een kei in de keuken, zolang het gaat om vlees, aardappelen en groente.

Erica zei dat ik moest teruggaan naar het begin. Voor mij begint het met mijn peutertijd. Ik herinner me nog heel goed dat ik drie was. Nou ja, dat is niet helemaal waar. Ik herinner me er stukjes van. Bepaalde feiten en beelden stijgen naar het oppervlak, helder en duidelijk omlijnd, als de rode vloeistofbellen in een lavalamp. Ik vermoed dat die herinneringen niet erg interessant zijn, behalve voor mij, zoals de keer dat ik me in de trapkast in de hal verstopte. Zittend op een rol tapijt luisterde ik naar de stem van mijn moeder, die deed alsof ze niet wist waar ik was. ‘Waar zou ze toch kunnen zijn?’ zei ze, extra luid om er zeker van te zijn dat de woorden door de deur heen drongen die ik had dichtgetrokken. Er viel licht door een kier naar binnen en ik kon de vloer van de hal zien. Ik stampte met mijn voeten op de grond van opwinding. Ik wist dat ze elk moment de deur kon opengooien en me zou ontdekken. Dan zou ik in haar armen springen en zou ze me stevig vasthouden en rond zwieren, met mijn hoofd tegen haar schouder en de geur van haar parfum om me heen.

Dat waren de jaren ervoor, toen ik altijd met een buik vol liefde aan mijn moeder dacht en altijd bij haar wilde zijn. De tijd dat ik dacht dat ze alles beter kon maken, dat ik erop vertrouwde dat ze me een veilige haven zou bieden, een thuis dat naar koekjes rook en liefhebbende armen om me heen. Voordat...

‘Is het echt belangrijk?’ zei Romilly op gedempte toon. Ze hield in beide handen een ontbijtbord vast en keek met een gepijnigde blik in haar ogen op. De borden waren beide wit, maar hadden een ander patroon langs de rand, het ene een sierlijke dubbele zilveren lijn en het andere een vogel-en-bladpatroon in reliëf.

‘Hoe bedoel je?’ Verward schudde David zijn hoofd.

‘Nou...’ Ze zette de borden op de tafel neer, schoof de bril op haar neus omhoog en klopte op de bloes van gène die zich over haar borstkas verspreidde. ‘Je eet er alleen van, en wanneer je er geen eten op doet, toast en zo, staan ze in de kast.’ Ze slaakte een zucht. ‘Ik ben geneigd voor de simpelste, goedkoopste borden te gaan en me er niet te druk om te maken. Ik vind het niet echt belangrijk.’

Ze voelde haar wangen kleuren; misschien was het wel het verkeerde antwoord. Ze wist dat Davids moeder, Sylvia, niet zou begrijpen dat de dingen die zij van essentieel belang vond Romilly niet interesseerden. Sylvia hamerde altijd op wat Romilly moest doen om haar trouwerij, en als voortvloeiende haar huwelijk, tot een succes te maken. ‘Een goede echtgenote moet willen koken voor haar man. Als hij zo nu en dan wat humeurig is, moet je dat maar door de vingers zien. Zo zijn mannen nu eenmaal; van al die verantwoordelijkheden worden ze moe en gespannen.’ Daar had Romilly om geglimlacht. Alsof man zijn een bepaalde last met zich meebracht die zij, omdat ze slechts een vrouw was, nooit helemaal zou kunnen begrijpen. En toen Sylvia hoorde dat een vriend van hen bij zijn zwangere vriendin in het bevalbad wilde gaan zitten,

riep ze uit: 'Lieve hemel, daarna moet die arme jongen vast in therapie! Het is gewoon niet natuurlijk!' Romilly zou heel veel tegen haar toekomstige schoonmoeder willen zeggen, vooral dat dat de natuurlijkste zaak van de wereld was, en of ze wel beseftte dat het geen 1953 meer was. En ook hoe het kon dat, ondanks al haar parels van wijsheid en verstandige adviezen, haar eigen man nog voor hun tiende huwelijksjubileum de benen had genomen. Maar dat zou ze uiteraard nooit zeggen, want al mocht Romilly zo haar gebreken hebben, gemeen was ze niet. En ze moest erkennen dat uit de pezige, eigenzinnige Amerikaanse de prachtige man was voortgekomen met wie ze ging trouwen.

'Het kan je echt niet schelen, hè?' Met een glimlach op zijn gezicht liep David naar de tafel waarachter ze stond en pakte een dinerbord op.

Romilly schudde haar hoofd, waardoor haar dikke rode haar over haar rug schoof. 'Borden zijn borden.'

'Volgens mij heb ik nooit meer van je gehouden dan nu.' Voorzichtig raakte hij met een vinger het sierlijke porselein op de tafel aan, voordat hij naar haar hand reikte. 'Even zodat je het weet: we hebben nog ongeveer twintig minuten om thuis te komen, anders zweer ik dat ik je hier en nu op deze tafel zal nemen.' Hij knikte en wierp een blik op het zorgvuldig uitgestalde porseleinen serviesgoed.

'Maar we staan midden in John Lewis!' fluisterde ze, en ze staarde naar de winkelende mensen om hen heen. Alleen al het idee dat die toevallig hadden opgevangen wat David had gezegd, was genoeg om haar hart sneller te doen kloppen.

'Negentien,' zei hij koeltjes, en hij sloeg zijn armen voor zijn borst over elkaar.

'David!' Misschien luisterde er wel iemand mee. Ze stond op, trok haar vest om haar ranke lijf en schoof de lange schouderband van haar tas over haar schouder.

'Lukt het hier een beetje?' De vrouw kwam glimlachend dichterbij.

Ze was heel behulpzaam geweest en leek enthousiast over hun aanstaande huwelijk, ook al was Romilly er zeker van dat ze door haar werk op de afdeling Bruiloftslijsten vast een beetje geblaseerd was geraakt over het hele gebeuren. De keren dat je oprecht enthousiast kon zijn over de omschrijving van licht ivoorkleurige tafzijde en een hoefijzervormige tafelschikking waren beperkt.

'O, lieve hemel!' Romilly had gehoopt dat ze ongemerkt de winkel uit konden glippen. 'Het... Het spijt me, maar vandaag maken we nog geen definitieve keus. Hartelijk dank voor uw hulp,' zei ze. 'We komen heel snel terug,' voegde ze er nerveus aan toe.

'We gaan er een nachtje over slapen,' zei David resoluut.

'Prima. U hebt helemaal gelijk. U moet geen overhaaste beslissing nemen. Ze moeten precies zijn wat u wilt; u moet het er tenslotte een hele tijd mee doen. Weet u wat: ik maak een aantekening van de uitvoeringen die u mooi vindt en voeg ze toe aan de gegevens met uw cadeau-lijst. De naam is?'

'David Wells. En dit is mijn aanstaande vrouw, Romilly. Romilly Shepherd.'

Bij de woorden 'aanstaande vrouw' kreeg Romilly een knoop in haar maag en verscheen er een glimlach op haar gezicht.

'En de trouwdatum?' vroeg de vrouw, die aantekeningen maakte in een notitieboek met een kastanjebruine leren kaft die ze voor haar borst hield.

'Over zes weken.' Romilly bloosde. 'Zes weken vanaf vandaag. Zaterdag de achttiende.'

'Sorry dat ik je onderbreek, Romilly, maar nu is het nog zeventien minuten.' David tikte op zijn horloge en pakte haar bij een arm. De vrouw keek hem vragend aan.

'Sorry dat we zo snel weg moeten. We moeten eh...' fluisterde Romilly over haar schouder, terwijl David haar met drang de winkel uit

werkte. Lachend renden ze de weg over naar de auto.

Romilly lag op haar buik en schopte haar benen achter zich in de lucht. Met een verfromfaaid wit laken over zich heen staarde ze naar de mooie man die tegen het hoofdeinde van het bed zat, die haar echtgenoot zou worden.

‘Je bent heel knap, weet je. Ik schrik er nog steeds van. Ik kijk op, en dan beneemt het me de adem, het besef dat ik met een heel knappe man ga trouwen. Ik vind het leuk.’

David glimlachte naar haar. ‘We krijgen vast mooie kinderen.’

‘Eerder vroeg dan laat, als we zo doorgaan.’ Lachend liet ze zich op haar rug rollen, en ze reikte naar het nachttafeltje om haar bril te pakken.

‘Ja, graag! Dan kan ik je in een echte huisvrouw veranderen. Je blijft thuis, krijgt kinderen en kookt het eten. Vergeet al die onzin over het halen van je doctorstitel!’

‘Ik dacht dat je van me hield vanwege mijn intelligentie,’ zei ze met een grijnslach.

David schudde zijn hoofd. ‘Dat heb ik alleen gezegd om je het bed in te krijgen. Nu ik dat voor elkaar heb en je aan me vastzit, kan ik eerlijk zijn. Het was puur en alleen vanwege je sexy lijf en dat rode haar.’

Romilly glimlachte. ‘Ik wil me er echt niet door geveleid voelen. Ik wil beledigd zijn, verbolgen...’

‘Je voelt je geveleid. Geef het maar toe.’ Hij duwde met zijn tenen tegen haar arm.

Ze lachte hardop en boog zich naar voren om zijn enkel te kussen. Ze was meer dan geveleid, ontzettend gelukkig zelfs, dat hij haar zo zag. Ze hoorde haar moeder nog steeds iedereen corrigeren die haar rossig noemde, een aanhoudend refrein in haar jeugd. Haar moeder hield vol dat haar haar roodblond was, en toen het in de loop der jaren donkerder

werd, Titiaans of kastanjebruin. Het gaf haar het gevoel dat haar heel rode haar iets negatiefs was.

Bij de geboorte van haar zusjes was Romilly vijf. Voor zover ze wist, was dat de dag waarop haar vader was begonnen zich terug te trekken in zijn schuurtje. Daar zat hij al die jaren later nog steeds graag, om ‘zijn spullen uit te zoeken’ of ‘iets te repareren en rond te scharrelen’, alsof een leven met vier vrouwen meer was dan een man aankon. En misschien was dat ook wel zo.

Carrie en Holly arriveerden als meteoren van marshmallow, zacht en zoet, en zetten haar wereldje op zijn kop. Het was alsof haar ouders ze rechtstreeks bij de Disney-winkel hadden besteld. ‘Doet u maar twee identieke, blonde, knappe, schattige, goedgemanierde, karaktervolle baby’s. O, en als ze ook nog giechelen en goed slapen, zou dat helemaal geweldig zijn!’ Vanaf het moment dat de tweeling was geboren, kostte elk uitstapje dat haar moeder maakte twee keer zo veel tijd als zou moeten. Iedereen in hun postcodegebied in Wiltshire, van melkboeren tot oude dametjes, hielden haar met een hand op haar arm staande om stralend in de wandelwagen te turen. ‘Kijk die popjes nou eens! Wat zijn ze mooi! Zo knap!’ Haar moeder keek stralend terug, want dat waren ze ook, en zij had ze gemaakt. Na een seconde of twee legde haar moeder dan haar hand tegen Romilly’s rug, duwde haar een stukje naar voren en zei: ‘En dit is Romilly, hun grote zus. Zij is heel slim!’ Ze probeerde haar erbij te betrekken en te troosten met de pleister die intelligent zijn was. ‘Ze is echt heel slim.’ Haar moeder zei het vaker dan Romilly kon tellen, soms gevolgd door ‘Ja, toch?’. En Romilly knikte dan en glimlachte, want ze wist dat dat van haar werd verwacht, ondanks de knoop in haar maag waardoor glimlachen wel het laatste was wat ze wilde doen.

Ook al merkte ze wel dat de tweeling veel bewondering kreeg – het was moeilijk dat niet te merken – kwam het niet bij haar op jaloers te zijn. Helemaal niet. Ze hield van haar zusjes, van dat ze zo snoezig wa-

ren, van hun voortdurende gebrabbel en van hun enthousiasme waardoor zelfs de meest doorsnee dag een feestje leek. Ze hoefde niet constant door haar moeder bevestigd te krijgen dat ze haar eigen talenten had, hoe verborgen die ook waren. Die niet-aflatende bevestiging zorgde er juist voor dat Romilly het gevoel kreeg dat ze niet goed genoeg was. Waarom zou haar moeder anders de behoefte voelen het te doen?

In de loop der tijd had ze een huisje om zich heen gevormd waarin ze zich kon terugtrekken, net als de zo verachte tuinslak. Ze hield van alle ongewervelde dieren, maar insecten vond ze wel heel bijzonder. Ze verborg haar gezicht in boeken en koos een dikkere, zwaardere bril, zodat haar klasgenoten grapjes maakten over Deirdre Barlow uit *Coronation Street*. Ze gaf haar mening op gedempte toon om te voorkomen dat ze beledigend of dominant zou overkomen en hield zich graag schuil in de schaduw van haar vrolijkere, knappere zusjes.

Romilly groeide op, ging van school, kreeg een studieplek aan de universiteit van Bristol en was gelukkig. Tevreden. Niet dat het leven altijd perfect was, verre van, maar ze had er nooit het nut van ingezien te verlangen naar wat ze niet had of kon hebben: langere benen, een betere huid of een luxere auto. Ze was een van die mensen die tevreden zijn met hun leven. Anders dan haar zusjes had ze nog nooit met haar neus een paar centimeter van de tafel gezeten om met een vinger de precieze hoeveelheid sinaasappelsap af te meten die hun moeder in elk van de drie glazen had geschonken. Ze had nooit gezeurd: 'Zij krijgt meer dan ik!' Ze was gewoon blij dat ze drinken kreeg.

Dat was in elk geval zo totdat ze David ontmoette. David Wells. David Arthur Wells, om hem bij zijn volle, zelden gebruikte naam te noemen. Ze kon zijn naam niet uitspreken zonder te glimlachen. Want als ze dat deed, zag ze zijn gezicht voor zich, zijn mooie gezicht, en dan liet ze haar geestesoog omlaag glijden naar zijn harde borstkas, waarna ze zich voorstelde dat hij zijn gespierde armen om haar heen sloeg. Heel

strak. Ze herinnerde zich het gevoel van pure gelukzaligheid toen ze zich overgaf en helemaal in hem opging. En daar moest ze ook weer van glimlachen.

De eerste keer dat hij naast haar was gaan zitten in de bibliotheek had ze geprobeerd niet te laten merken hoe verrast ze was. Ze probeerde niet op hem te letten. Hopelijk had hij niet gemerkt dat ze moest slikken van hoopvolle verwachting en stiekem met een vinger langs haar neus en mond streek, zoekend naar onbetamelijk afscheidingsvocht.

Toen hij haar een glimlach toewierp, begon ze te blozen en boog ze zich snel weer over haar boeken, zodat haar haar als een gordijn voor haar gezicht viel. Met half dichtgeknepen ogen tuurde ze naar de tekst en ging door met lezen. *Onychophora hebben een pantserloos lijf, volle lippen, mooie jongen die naast me zit...* Lieve hemel, Rom, concentreer je, zei ze tegen zichzelf. Ze kuchte even en probeerde het nog eens. *Onychophora zijn pantserloos, gespierde armen, prachtig gezicht en ruikt heerlijk...* Het had geen zin.

Doordat ze zo verdiept was in haar boek, zag ze niet dat hij zich naar voren boog om iets te schrijven in de marge van een blaadje in haar notitieboek. Hij kwam zo dichtbij dat ze zijn warme adem op haar huid kon voelen. Er liep een rilling over haar rug, en haar huid spande zich onder het kippenvel. Met zijn hand onder een onhandige hoek krabbelde hij: *Kan ik een pen van je lenen?*

Ze schoof haar haar uit haar gezicht, streek het achter een oor en keek hem aan. 'Je hebt er al een,' fluisterde ze, en ze wees naar de balpen waarmee hij zijn verzoek had neergeschreven.

Met grote ogen tikte hij tegen zijn voorhoofd, alsof hij zichzelf een standje gaf. Hij boog zich weer naar voren en schreef: *Wat ben ik toch een kluns!*

Ze had het wel door. Hij stak de draak met haar. Ze verschoof op haar stoel en draaide zich van hem af in een poging hem te negeren. Ze

vroeg zich af wat de aanleiding was geweest voor die vreemde interactie. Misschien deed hij het voor de lol. Op school was nerdje pesten populair geweest, maar ze had gehoopt dat het op de universiteit anders zou zijn. Ze hoorde aan de andere tafel een stoel over de vloer schrapen en voelde dat hij zich omdraaide naar het geluid. Een handlanger, misschien? Ah, ja, dat zou het zijn, een weddenschap. *Goed gedaan, knapperd. Missie geslaagd.*

De volgende dag kwam hij weer naast haar zitten. Deze keer pakte hij zijn pen en tekende hij een smiley op haar map. Ze voelde zich verward, blij met de interactie maar zo onzeker over zijn bedoelingen dat ze bang was zichzelf voor gek te zetten. Ze reageerde op de enige manier die bij haar opkwam: ze tekende een lieveheersbeestje op zijn map. Hij tekende er een kringetje omheen, voegde er een pijl aan toe die haar kant op wees en schreef erboven: *Jij.*

Snel krabbelde ze een reactie: *Een lieveheersbeestje? Echt?*

Daarop antwoordde hij: *Het zijn de ogen...*

Zij had het laatste woord: *En de stippen!*

Op de derde dag begroette hij haar met een gefluisterd: 'Hoi, kevermeisje!'

Ze glimlachte, want ze vond het een heel leuk idee zijn kevermeisje te zijn, was blij met die connectie met hem. Ook al bewonderde hij haar alleen om haar hersens, het was toch spannend.

Al snel ontwikkelden ze een ritueel, waarbij degene die het eerst aankwam zijn of haar rugzak op de stoel naast zich neerzette en iedereen met een ijzige blik afweerde. Hun contact bleef beperkt tot de bibliotheek. Dat was niet zo'n verrassing, aangezien Romilly zelden naar het café van de studentenvereniging ging en geen stamgast was bij de cafés en nachtclubs waar David en zijn vrienden vaak heen gingen. En David had nog nooit gehoord van het vrijwilligersprogramma bij de dierentuin van Bristol, waar ze vele uren in het vlinderbos doorbracht om het pu-

blik uitleg te geven over levenscycli en andere interessante feiten.

Drie weken na hun eerste ontmoeting kwamen ze elkaar tegen in het trappenhuis. Ze gingen ieder een andere kant op en hadden allebei een grote map tegen hun borst gedrukt, maar bleven staan, zij boven en hij beneden. Al voelde het toevallig, het kwam op het juiste ogenblik. Het was waarnaar ze had verlangd, een toevallige ontmoeting. Allebei bleven ze als aan de grond genageld staan, onaangedaan door de afkeurende geluiden, de kreten en het geschuiffel van voeten die gedwongen werden om hen heen te navigeren. Het was alsof ze elk in een eigen krachtenveld stonden, afgezonderd van de menigte.

Voor het eerst sprak hij haar luider aan dan op een fluistertoon. 'Hoi, kevermeisje.' Plotseling voelde ze een steek van jaloezie. Het was een gevoel dat ze niet kende, het leek een beetje op een mengsel van honger, angst en woede. Ze voelde dat de zure smaak van jaloezie zich op haar tong verspreidde, toen ze haar reactie stamelde. Want ze wist heel zeker dat jongens als David Wells niet verliefd werden op rossige boekenwurmen met een bril zoals zij. Zij gingen voor giechelmeisjes met lange benen en lange haren zoals Carrie en Holly, meisjes die sexy dingen wisten en niet bang waren om ruw behandeld te worden, die het niet kon schelen dat hun T-shirt omhoog zou gaan of per ongeluk hun onderbroek te zien zou zijn.

Romilly was nooit dat type geweest. Slim zijn was haar sterke kant. Met haar neus diep in een boek sloop ze van de bibliotheek naar colleges en weer terug. De jongens die haar het hof maakten, studeerden ook natuurwetenschappen, droegen ook een bril, kenden elk woord van de volledige serie *Star Trek: Deep Space Nine* en zagen er geen been in dat tijdens een busreis naar Dartmoor en terug te bewijzen. David was van een heel andere klasse. Die andere jongens konden niet aan hem tippen.

'Ik ben Romilly.' Ze knikte.

'David Wells.' Hij glimlachte.

Het werd een gewoonte in de bibliotheek dicht bij elkaar te gaan zitten. Ze leerden elkaar langzaam kennen door gefluisterde gesprekken, voorzichtig geplaag en informatie en ideeën die ze met een gelpen op elkaars aantekeningen en mappen schreven. Daarna liepen ze samen terug naar hun studentenhuizen, over de steile trottoirs van Park Street omlaag of omhoog richting Whiteladies Road, wandelend en kletsend, ongeacht het weer.

‘Hoe kun je nou dag in, dag uit één piepklein wezentje bestuderen?’ vroeg hij haar op een middag tijdens een zorgeloze wandeling. ‘Vind je het nooit saai?’ Hij duwde tegen het studieboek in haar armen; op de kaft stonden verschillende foto’s van de eendagsvlieg, het insect dat haar bijzondere interesse had en waarover ze haar scriptie zou schrijven.

Ze rimpelde haar neus onder haar bril en nam de tijd een antwoord te formuleren. ‘Nee, integendeel. Hoe meer ik erover lees, hoe meer ik erover wil weten. Volgens mij is er op de hele wereld niets, maar dan ook niets fascinerenders te vinden dan een wezen dat wordt geboren met de wetenschap dat het maar één keer de maan zal zien. Eén keer, meer niet. Een wezen dat de zon zoekt, wetend dat het in één dag een heel leven moet leiden. Ongelofelijk toch? Precies het tegenovergestelde van saai. Grappig trouwens dat uitgerekend jij die vraag stelt. Ik bedoel maar: boekhouden en financieel beleid? Dat is nog eens saai! Als ik de hele dag naar getallen moest kijken, zou ik zeggen: schiet mij maar lek!’

Onzeker keek ze naar hem op. Was ze te ver gegaan? *Hou je mond, Romilly. Gewoon ophouden! Je kakelt, omdat je nerveus bent. Straks denkt hij nog dat je een loser bent.*

Een volle maand later stelde hij op de trap van het Wills Memorial Building voor een keer af te spreken. Ze was met stomheid geslagen. Starend naar een plek boven zijn hoofd vroeg ze zich af of het een grap was en of het überhaupt de moeite waard was. De teleurstelling als hij haar na dat ene afspraakje zou afwijzen zou wel eens meer kunnen zijn

dan ze kon verdragen. Als hij romantische bedoelingen had, zou hij dat vast eerder kenbaar hebben gemaakt.

Onderzoekend keek hij haar aan. ‘Is dat een zwijgend “Ja, een etentje met jou aan de haven lijkt me heel leuk” of een zwijgend “Rot op”? Ik weet het niet.’ Hij lachte, die makkelijke lach waarbij hij zijn mooie tanden ontblootte.

‘Ja, graag,’ piepte ze.

‘Yes!’ Hij stak zijn vuist in de lucht. Voor het eerst in haar leven voelde Romilly zich alsof ze een lot uit de loterij was.

Tessa, een meisje in haar studentenhuus, stond erop dat ze voor haar date een drankje nam. Jenevermoed noemde ze het, al sloeg ze wodka in plaats van jenever achterover. Romilly hield niet erg van drank, ze vond de smaak niet lekker, behalve die van mierzoete cocktails, bubbelwijn en Pimm’s met limonade in de zomer. Maar dit was niet het moment om kieskeurig te zijn. In alle kamers op de campus vloeiende de drank, en ze had iets nodig wat haar zelfvertrouwen gaf, iets waardoor ze makkelijker praatte en in het gezelschap van die knappe jongen kon stralen.

Al was het maar een glaasje, de alcohol brandde warm in haar keel. Ze voelde haar ogen groter worden en een blos op haar wangen verschijnen. Ze glimlachte om de warme gloed waardoor ze, toegegeven, iets minder zenuwachtig werd. Net iets minder. Ze had haar bril thuisgelaten en danste bijna haar studentenhuus uit.

Vanaf die avond vormden David en zij moeiteloos een stel. Ze werden altijd als tweetal uitgenodigd, en als mensen over hen praatten, hadden ze het over hen samen. Het voelde geweldig.

De dag dat ze David meenam naar haar ouderlijk huis in Pewsey in Wiltshire was er een om nooit te vergeten. Ze was stil van de zenuwen. Terwijl ze probeerde het misselijke gevoel in haar maag onder controle te houden, vroeg ze zich af wat hij zou vinden van haar heel gewone gezin in hun heel gewone huis. Haar vader, die genoeg tomaten kweekte

om Heinz in productie te houden, haar moeder, die de kookplaat zo hard schrobde dat ze de glans er vanaf had gepoetst, en haar zusjes, die in hun korte broekjes en mouwloze topjes op de bank hingen en met hun schoonheid feromonen de atmosfeer in zonden.

Carrie en Holly moesten twee keer kijken toen ze zagen wie hun zus aan de haak had geslagen. Hij leek in niets op de nerdy, schriële boekenwurm die ze hadden verwacht. Haar moeder schoot prompt in de vijfde versnelling. Ze vertelde hem keer op keer hoe slim hun oudste dochter altijd was geweest en drong hem ondertussen biscuitcake op – zelfgebakken, uiteraard. Toen ze borden en kopjes naar de keuken brachten, had ze tegen Romilly gefluisterd: ‘Je had het me wel eens mogen vertellen!’ Romilly stond perplex. Wat had ze moeten vertellen? Dat David knap was? Welgemanierd? Slim? Wat zou dat hebben betekend? Twee biscuitcakes? Bij hun vertrek had haar vader hem een plastic ijsdoos toegestopt vol rijpe, naar aarde ruikende ‘tomatekes’, zoals hij ze noemde.

Romilly wachtte erop dat David een einde zou maken aan de relatie. Ze was ervan overtuigd dat het slechts een kwestie van tijd was totdat zij, net als haar moeders kookplaat, haar glans verloor en hij afgeleid zou worden door iemand die nieuwer, glanzender en minder timide was. Elke dag werd ze met het nerveuze voorgevoel wakker dat hij die dag misschien wel bij zinnen zou komen en haar aan de kant zou zetten. Een paar glazen wijn voordat ze elkaar zagen werden de balsem die ervoor zorgde dat ze alles aankon, wat er ook gebeurde. Algauw ontdekte ze dat, wanneer ze er na aankomst op hun plek van bestemming nog een paar glazen achteraan dronk, soms gevolgd door een Tequila Slammer, ze heel iemand anders werd. En die iemand was een vrouw die geen man kon weerstaan, vooral niet de fantastische David Wells.

Als de stroperige drank door haar aderen stroomde, voelde ze zich langer en sexyer, en vond ze het geen probleem haar rok op te trekken en te dansen waar en wanneer ze daar zin in had. Vol bewondering keek

David dan met open mond toe, onderuitgezakt want zelf ook aardig aangeschoten, maar opgetogen en geboeid door de slimme, sexy meid die waarderende blikken kreeg van de andere drinkers in de Bierkeller.

De cocktails die vloeiden vormden uiteindelijk de achtergrond van hun sociale leven. Soms eindigde de avond met Romilly die de honneurs waarnam en David als een zak aardappelen omhooghield, terwijl hij met dubbele tong sprak. Ze manoeuvreerde hem eerst een taxi in en dan eruit, waarna ze hem deponeerde op het eenpersoonsbed in haar kamer. Als hij daar lag, dronken en snurkend, staarde ze naar zijn profiel en raakte zijn wang aan. Dan werd ze overspoeld door liefde. Daarna trok ze het dekbed tot onder zijn kin op en stopte hem in.

Op een avond, toen het haar beurt was om dronken naar huis te worden geholpen, lag ze met haar armen boven haar hoofd gekruist op het kussen en vertelde hem voor het eerst dat ze van hem hield. ‘Echt, echt, echt waar. Het is ware liefde, geen seksliefde, geen eendagsvliegiefde, maar ware liefde.’ Ze grinnikte. Hij ging op zijn knieën zitten en streek haar haar uit haar gezicht.

‘Ik hou ook van jou, zelfs als je straalbezopen bent. Ik hoop alleen dat je het morgenochtend nog weet.’ Hij lachte.

‘Schrijf het voor me op!’ Ze reikte naar het nachtkastje, waarbij ze een halfvol glas water omstootte. ‘David, David, schrijf het op!’ zei ze dringend, en ze gebaarde met haar hand in de richting van haar bureau, dat bezaaid lag met boeken, pennen en koekkruiden.

‘Oké, oké!’ gaf hij zich gewonnen, en ging op zoek naar een pen en een stapeltje memoblaadjes. Op het bovenste schreef hij: *Ik hou van jou, kevermeisje, en jij houdt van mij. We zijn voor altijd met elkaar verbonden. Ware liefde. Niet vergeten!* Hij plakte het blaadje op de lampenkap en duwde haar in de hoek om plaats voor zichzelf te maken op het matras.

Toen ze wakker werd, rillend en glimlachend naar de dekbeddief die

zich niet alleen het grootste deel van het veel te kleine bed had toegeëigend, maar ook het dekbed, viel haar blik op het vierkantje dat wapperde aan haar bedlampje. Ze voelde een scheut van vreugde die haar de adem benam. Het waren vreugdevolle tijden.

Romilly werkte hard aan haar studie. Ze kwam vol enthousiasme bij het lab aan, stortte zich op elk experiment en las tot diep in de nacht haar studieboeken, vastbesloten cum laude te slagen. Ze wist dat ze het kon. Wanneer ze bij was met haar werk, dronk ze haar stroperige danssap en speelde ze de vamp voor de man van haar leven.

Zo nu en dan stak haar knagende onzekerheid nog de kop op. Als hij een bericht niet beantwoordde of afgeleid leek, zakte ze weg naar een donkere plek. Dan vreesde ze het ergste en wachtte ze met gespannen lijf op het onvermijdelijke 'het ligt niet aan jou, het ligt aan mij'-gesprek.

Op een avond waren ze over de Downs door Ladies Mile gelopen, hand in hand onder de bomen met hun volle bladerdek, waarvan het groen langzaam veranderde in glanzende goud- en roodbruintinten. De lucht was zo helder als tijdens het vuurwerk op Guy Fawkes Night, en aan de blauwgrijze hemel leken meer sterren te staan dan gewoonlijk. De twee liepen al kletsend door de koele avondlucht over het voetpad langs de Avon Gorge.

Ze meden de verleiding van de levendige pubs en wandelden door Gloucester Row. Romilly aarzelde even toen ze voorzichtig de hangbrug op stapte en probeerde de angstscheut die door haar maag trok te onderdrukken. Ze keek op naar het magnifieke bouwwerk, waar de nacht zich omheen sloot. De klippen van de kloof werden wazig in de schaduw achter het heldere licht van de lampen die de brug belichtten. Het deed er weinig toe dat dit ongelofelijke wonder van bouwkunst al honderdvijftig jaar standhield; ze stelde zich voor dat de strakke kettingen knapten en de tonnen meccano-achtig metaal in een verwrongen massa tweehonderdvijftig meter omlaag zouden storten, met haar ergens eronder begraven.

Halverwege de brug hield David plotseling halt en ging voor haar staan. Hij nam haar handen in die van hem en haalde diep adem.

Romilly hield zijn blik vast. Dit was het dan. *Niet huilen. Geef hem die voldoening niet. Het is oké. Ik wist dat het niet lang zou duren.* Terwijl haar gedachten overuren maakten, zag ze hem naarstig zoeken naar een manier om te beginnen. De wind joeg langs zijn gezicht en tilde zijn donkere pony op. Zijn lippen waren droog en hij slikte alsof hij een brok in zijn keel had. *Ik wist altijd wel dat er iemand zou langskomen die beter was dan ik en je van me zou afpakken. Zeg het dus maar, zodat het achter de rug is. En doe niet neerbuigend tegen me. Wees recht voor zijn raap.* Ze bleef stil, want ze wilde het hem niet makkelijk maken.

'Rom...'. Hij blies zijn wangen vol lucht en liet ze leeglopen. Toen schudde hij zijn hoofd en keek de verte in.

Het was duidelijk moeilijker dan hij had gedacht, en daar was ze blij om. Het gaf haar iets minder het gevoel dat ze wegwerpmateriaal was.

'Het is al goed. Ik weet het. Ik weet wat je gaat zeggen.' Ze knipperde met haar ogen en probeerde ervoor te zorgen dat haar stem niet stakte. Starend naar de rivier ver onder hen stelde ze zich voor dat ze zich erin gooide. Was het waar dat je doodging of bewusteloos raakte voordat je in het water terecht kwam? Of was dat een leugentje om bestwil om het verdriet van de nabestaanden te verzachten?

'O ja?' Hij staaarde haar aan.

Ze knikte.

'Oké dan.' Hij liet haar hand los, haalde zijn vingers door zijn haar, ademde langzaam uit en wachtte.

Na een stilte die een eeuwigheid leek te duren, verhief hij zijn stem. 'Kom op! Zeg het, kevermeisje. Is het ja of nee? Laat me alsjeblieft niet zo in het ongewisse.' Hij tuurde over de rand van de brug naar de bocht in de rivier onder hen.

Romilly wierp een blik op de auto's die als mieren over de Portway

kropen, doelgericht dezelfde kronkelweg volgend in tegengestelde richting.

‘Kom op, Rom! Zeg iets. Je om een date vragen was al erg genoeg. Is dit ook een zwijgend “Ja, graag” of een “Rot op!”?’

‘Hoe bedoel je?’ vroeg ze.

‘Wat ik bedoel is: wil je met me trouwen of niet?’

‘Wil ik... wat?’ Hij moest het herhalen, terwijl ze de reling van de brug vastgreep om zichzelf te ondersteunen.

Ondanks het feit dat de andere voetgangers, grotendeels toeristen van de overkant van de brug, met hun camera's in de aanslag stonden te giechelen, ging David op een knie en nam haar hand in beide handen.

‘Romilly Jane Shepherd, je bent geweldig. Ik heb nog nooit een vrouw ontmoet zoals jij. Je maakt me aan het lachen, zorgt voor me wanneer ik lazarus ben en bent de slimste, interessantste mens die ik ooit ben tegengekomen. Ik hou van jou en jij houdt van mij, ware liefde die eeuwig duurt, dus wil je met me trouwen?’

Romilly staarde hem aan. Haar mond viel open en haar knieën knikten. Hij wilde met haar trouwen. David Arthur Wells, die iedereen in de wijde wereld kon kiezen, had haar gekozen. Ze sprong in zijn armen, hij hield haar stevig vast, en ze kustte hem hartstochtelijk op zijn mooie mond.

CELESTE

Toen ik klein was, kon ik urenlang naar hun trouwfoto's kijken. Ik denk dat ze me de geruststelling gaven dat er een prachtige, romantische tijd was geweest, dat het niet allemaal akelig was. Nu vind ik het moeilijk ernaar te kijken, om voor de hand liggende redenen. Toch zijn ze heel mooi. Op de foto's lijken mijn vader en moeder heel jong. Mijn moeder

ziet er verrukt uit, met grote ogen, en ook een beetje geschokt, alsof het hele gebeuren haar heeft overvallen, zoals bij die bruiden op tv van wie de wederhelft alles heeft geregeld en zij alleen maar hoeven te komen opdagen om ja te zeggen.

Ze droeg een jurk die iets weghad van een enorme schuimtaart en die veel te groot was voor haar kleine gestalte. In haar hand had ze een prachtig boeket van lelies en klimop, waarvoor hetzelfde gold. Ze heeft de uitstraling van een klein meisje dat een verkleedspelletje speelt en haar moeders jurk heeft aangetrokken. Op alle foto's zijn haar schouders licht gebogen, en ze tuurt altijd omhoog, alsof ze een bedrieger is die bang is dat ze elk moment uit haar roomkleurige tafzijden creatie getrokken kan worden.

Wat me het meest opvalt, is de broche op het lijfje van haar jurk. Mijn vader heeft het haar op de ochtend van hun trouwdag gegeven, en het is een prachtig sieraad: een eendagsvlieg. Het lijfje is gemaakt van edelsteentjes, en de grote vleugels zijn plakjes turquoise schelp, bijna doorzichtig en met een zilveren rand. Wanneer het licht erop valt, zie je alle groen- en blauwtinten van de regenboog. Het was haar dierbaarste bezit.

God, ineens mis ik haar echt. Ik weet niet hoeveel keer ik bij haar op schoot heb gezeten als zij me de broche liet zien en me vertelde dat mijn vader hem haar had gegeven. Ik vroeg haar ooit waarom ze er zo van hield, en ze vertelde me dat die prachtige beestjes niet lang leefden, wat ze des te waardevoller maakte. Ik raakte van streek en vroeg: ‘Wie zorgt er voor hun kinderen als ze dood zijn?’ Ze zei dat de moeders weliswaar niet meer op aarde waren, maar dat het niet uitmaakte omdat ze altijd over hun kinderen konden waken, hoe ver ze ook weggingen.

Wat zou ik graag teruggaan naar die tijd.

Eén foto is mijn lievelingsfoto; hij is heel mooi. Mijn vader staat iets lager dan mijn moeder op een trap en kijkt naar haar op. Tante Hol-

ly en tante Carrie, die bruidsmisje waren, gooien net handenvol lichte bloemblaadjes over hen heen. Het beeld is zo scherp dat ik de bloesem bijna kan ruiken. Er staan een boel mensen om hen heen, veel vrienden en vriendinnen van de universiteit en familieleden, met hun armen in de lucht en een glimlach op hun gezicht, maar het is alsof mijn vader en moeder alleen oog hebben voor elkaar. Ze kijken elkaar diep in de ogen en zien er echt heel verliefd uit.

Ik weet dat mijn moeder vrij snel na hun afstuderen en trouwen zwanger raakte, en nu ik dezelfde leeftijd heb als zij toen, lijkt dat heel jong. Het is waarschijnlijk deels de reden waarom ik weer naar Erica ben gegaan. Ik heb veel twijfels, niet over Alistair en mij, helemaal niet, maar meer dan genoeg over de vraag of ik wel een goede moeder kan zijn. Ik kijk naar mijn vrienden, die sterke, positieve rolmodellen hebben gehad, die hebben leren koken en auto's kunnen repareren omdat de vrouwen in hun leven hun hebben laten zien hoe je dat doet. Ik heb dat niet gehad, en dat baart me zorgen. Ik ben bang dat het gebrekkige gen waardoor mijn moeder de weg kwijtraakte aan mij is doorgegeven, en zo'n leven wil ik mijn kinderen niet aandoen. Echt niet.

Niet dat we binnenkort plannen in die richting hebben. We willen wachten; dat is tenminste het plan. Nou ja, hij zegt dat dat het plan is, maar dan stelt hij zich ineens heel romantisch voor dat hij zijn zoon op de boerderij wegwijs maakt. Ik heb hem verteld dat we misschien niet eens een zoon krijgen. En zelfs als we die wel krijgen, zou het best kunnen dat hij de boerderij niet wil runnen. Misschien wil hij wel balletdanser of astronaut worden. Ook heb ik geopperd dat we misschien wel een meisje zullen krijgen dat staat te popelen om boerin te worden. Lachend zei hij dat bij de Hastings geen ballet of ruimtevaart in het bloed zit, alleen het boerenbedrijf, en dat onze dochter veel te slim zal zijn om in de regen met hooibalen te willen sjouwen. Nou, dat weet ik dan ook weer!

2

Romilly liet haar vingers langs de verzameling kookboeken glijden die in de nis bij de kookplaat stond en herschikte de zware boeken totdat ze precies goed stonden. De meeste waren huwelijksgeschenken. Hoewel ze er een of twee had opengeslagen en de glossy foto's had bewonderd van gestileerd eten dat haar het water in de mond deed lopen, had ze nog geen enkele poging gedaan een van de gerechten klaar te maken. De boeken waren meer rekvisieten die David en haar hielpen huisje te spelen, net als de pastamachine, de elektrische papierversnipperaar en de luchtreiniger. Ze hadden ze allemaal met dankbaarheid ontvangen, en het was opwindend geweest ze na hun terugkeer van de huwelijksreis uit te pakken, maar ze stonden nu her en der in de flat te verstoffen. Als ze een bladzijde opsloeg en las: 'Pak rozenwater en verse nootmuskaat uit je provisiekast', was ze meteen ontmoedigd. Juskorrels en een mix voor stoofschotel met worst waren de meest luxe zaken die je in haar 'provisiekast' aantrof. Ze wist dat haar kookkunsten nogal basic waren; ze was meer het type van 'een potje saus over de pasta voor een snelle maaltijd' en 'appeltaart uit de winkel'. Niet dat David het erg leek te vinden. En dat was het enige wat voor haar telde.

Ze sloeg haar handen voor haar gezicht en haalde diep adem.

'Niet stressen, hoor. Het is mijn moeder maar.'

Ze schrok op toen David achter haar kroop en haar in haar nek kustte. 'Jij hebt makkelijk praten. Ik ben misselijk van de zenuwen,' zei ze met een klein stemmetje. Ze slikte. Haar handpalmen waren een beetje klam.

'Dat slaat nergens op. Ik snap niet waar je je druk over maakt. Ze

houdt van je.' David draaide haar om totdat ze met haar gezicht naar hem toe stond. Met een vinger onder haar kin duwde hij haar hoofd omhoog zodat ze hem wel moest aankijken. 'En met haar eerste kleinkind op komst zal ze nog meer van je houden. Niet zo veel als van mij, natuurlijk, maar wel bijna. Weet je het plan nog? We vertellen het haar na het toetje.' Hij trok zijn schouders op en grinnikte, kinderlijk in zijn voorpret.

Romilly knikte. Hij was duidelijk enthousiast en daar wilde ze geen domper op zetten. 'Ik weet dat je moeder alles graag keurig in orde ziet.' Ze liet haar blik door de rommelige keuken gaan van hun flat in Redland, een buitenwijk van Bristol, en dacht terug aan wat Sylvia afgelopen Kerstmis had gezegd. 'Een potje cranberrysaus? Lieve hemel, zoiets heb ik nog nooit gezien.' Het had zo minachtend geklonken dat je zou denken dat Romilly de kat van de burens op tafel had laten poepen. 'Volgens mij kost het meer moeite naar de winkel te rijden en zo'n potje te kopen dan de saus zelf te maken. Het is zo snel en makkelijk. Het enige wat je nodig hebt, zijn een paar koppen verse cranberry's en wat donkere suiker. David Arthur is altijd dol geweest op mijn zelfgemaakte saus, of niet soms, lieverd?'

Niet dat Sylvia met opzet gemeen deed; verre van. Ze was erg vrijgevig geweest tegenover het pasgetrouwde stel en zei altijd het juiste. Waar het om ging, was de manier waarop ze het zei. 'Ik ben zo blij dat David iemand heeft gevonden die verstandig en huiselijk is' of 'Ah, ben je hier opgegroeid? Wat snoezig!'. Misschien vervormde haar lijkige accent uit South Carolina de betekenis. Maar hoe Romilly ook haar twijfels probeerde te negeren, ze vond dat de fonkeling in Sylvia's ogen en haar zuinige glimlachjes boekdelen spraken. Ze wist dat moeder en zoon een echte band hadden. Zelf hoopte ze dat ze, wanneer haar eigen kind getrouwd was en richting de dertig ging, de teugels zou laten vieren en hem of haar de vleugels zou laten uitslaan.

David praatte niet graag over de scheiding van zijn ouders. Romilly wist dat het gezin naar Engeland was gekomen voor het werk van zijn vader, die een hoge functie had bij een energiebedrijf. Sylvia was de plichtsgetrouwe echtgenote geweest die het huis keurig aan kant hield, dinertjes organiseerde, lid werd van de ouderraad van de plaatselijke basisschool en alles deed wat ze kon om zich aan te passen aan het leven als expat. Davids vader maakte ook lange uren. Hij trok met zijn jonge secretaresse Gigi in een flat dicht bij zijn kantoor in de City en verdeelde zijn tijd tussen twee heel verschillende vrouwen. Dat ging zo door totdat een onverwachte zwangerschap hem dwong een keus te maken. Hij koos voor zijn glanzende, jonge, zwangere vriendin, die hij mee terugnam naar Charleston in South Carolina. Daar bleek de zwangerschap vals alarm en verliet Gigi hem voor de kapitein van een rivierboot die zijn dagen sleet met vissen op meerval op de rivier de Cooper. Sindsdien had Sylvia een hekel aan vis.

Misschien had David gelijk. Misschien moest ze niet zo gevoelig zijn. En ze was het helemaal met hem eens dat de geboorte van Sylvia's eerste kleinkind een enorm verschil zou maken.

'Goed, vertel me eens over je knappe zusjes. Wat voor avonturen beleven ze?' vroeg Sylvia, die tegen het aanrecht geleund stond en toekeek terwijl Romilly het lamsvlees te rusten legde en verder ging met de bereiding van de aardappels en de groente.

Ik heb je wel door, hoor. Ze zijn knapper dan ik en ook niet zo saai. Die beleven avonturen. 'Nou, Holly werkt nog steeds in een bar op Ibiza en het ziet er niet naar uit dat ze binnenkort naar huis komt. Ze heeft het er prima naar haar zin. Carrie is net met haar opleiding verpleegkunde begonnen en heeft al een oogje op een knappe jonge arts, Miguel, die blijkbaar al net zo smoorverliefd is op haar als zij op hem. Ze is ervan overtuigd dat hij haar ten huwelijk zal vragen zodra hij haar eenmaal

leert kennen. De arme jongen heeft geen schijn van kans.'

'O, wat zal Pat opgetogen zijn!'

'Ja, mijn moeder is uiteraard trots op haar. Werken in de verpleging is zwaar en verpleegkundigen worden slecht betaald voor wat ze moeten doen. Ze zijn echt bewonderenswaardig.'

'Nee!' Lachend maakte Sylvia een wegwuivend gebaar. 'Ik bedoel dat ze van plan is een arts aan de haak te slaan. Dat is nog eens een slimme zet.'

Romilly stak het puntje van haar tong tussen haar lippen om de woorden weg te likken die zich daar verzamelden om Carrie en ook haar moeder te verdedigen. *Mijn zusje kan zichzelf onderhouden. Ze is geen golddigger. Dokter Miguel mag blij zijn als hij haar krijgt.*

'Weet je, Sylvia...?' Ze trok een lade open, maakte van het bestek dat ze eruit haalde een bos en duwde het metalen boeket met zijn scherpe punten haar schoonmoeder in de hand. 'Zou jij deze op tafel willen leggen? De lunch is half klaar, ik wacht alleen nog op deze groente. En als je er toch bent, zou je dan ook wat servetten kunnen zoeken?'

'Tuurlijk,' antwoordde Sylvia, en ze liep naar de grote vierkante hal die ook dienstdeed als eetkamer.

Romilly keek haar na toen ze de keuken uit wandelde. Snel liep ze naar de koelkast. Ze pakte de fles chablis die in de deur stond, haalde hem eruit en glimlachte naar de koele, halfvolle fles in haar hand. In rap tempo schroefde ze de dop los, sloot haar ogen en zette de harde flesrand aan haar mond. Het glas tegen haar zachte lippen voelde fijn. Ze hief de fles en genoot van de aardachtige, fruitige geur die haar neus in danste.

Zodra de wijn door haar keel gleed, zoet maar met een mineraalachtige tinteling achter op haar tong, voelde ze zich beter. In de laatste paar maanden was ze erachter gekomen dat haar danssap ook heel goed werkte om rustig te worden. Ze bleef drinken totdat ze zeker wist dat ze een glas op had. Toen haalde ze diep adem, draaide de schroefdop op de fles en zette hem weer in de deur van de koelkast. Ze vulde een glas

half met water, nam een grote mondvol en spoelde ermee voordat ze het water doorslikte. Vervolgens stak ze een pepermuntkauwgom in haar mond en ging door met koken.

David en zij hadden afgesproken minder te drinken. Het was niet alleen de basis van hun hele sociale leven, maar ook onderdeel van hun dagelijkse routine geworden, een ritueel waar ze erg naar uitzag. Op stressvolle momenten was alleen al het vooruitzicht die avond een fles wijn of een paar koude biertjes open te trekken genoeg geweest om haar op te peppen en haar hernieuwde interesse te geven in datgene waarmee ze bezig was.

Nu ze zwanger was, was niet drinken de algemene regel. Sommige van hun vrienden stonden erop dat ze geen druppel meer dronk, terwijl anderen bepleitten dat één glas om mama ontspannen en blij te maken geen kwaad kon. Ze besloot de één-glas-theorie te volgen, maar alleen als ze er echt behoefte aan had. Verrassend genoeg vergde dat grote veranderingen. Het was verbazend hoezeer alcohol onderdeel van hun leven was gaan uitmaken. Als ze heel eerlijk was, moest ze toegeven dat een gezellige middag of avond zonder drank een nogal zinloze exercitie leek. Toch was het beeld van hun kindje dat in haar buik vorm kreeg gewoonlijk genoeg voor haar om mineraalwater met prik te kiezen. Maar vandaag was omgaan met Sylvia zonder de hulp van een paar slokken wijn te veel gevraagd.

'Tadaa!' Ze paradeerde met de roestvrijstalen presenterschaal boven haar hoofd naar de tafel en zette de lamsbout met groente en in de oven gebakken aardappels in het midden neer.

'Dat ziet er heerlijk uit.' David glimlachte naar zijn vrouw. 'Goed gedaan, liefje.'

'Hou je nu ineens van lamsvlees?' vroeg zijn moeder.

'Ik ben er dol op. Nou ja, zoals Rom het klaarmaakt.' Hij knikte naar de schaal.

Met een grijnslach pakte Romilly de vleesvork en de opscheplepel en ging zitten. 'Al weet ik misschien niet alles, ik weet wel hoe ik mijn man tevreden moet houden.' Ze schonk haar schoonmoeder een subtiel knipoogje.

Sylvia opende haar mond maar bleek met stomheid geslagen, wat niets voor haar was.

Zoals afgesproken verdween David na het toetje de keuken in en kwam terug met een fles champagne en drie flûtes met een gouden rand, blij met de kans de nogal frivole huwelijksgeschenken te kunnen gebruiken.

'Kijk nou. Champagne!' Sylvia klapte in haar handen, waarbij haar lange rode nagels glansden als klauwen. 'Wat vieren we? Dat je nu van lamsvles houdt?'

David grinnikte. 'Nee, ma, iets veel beters. We hebben een nieuwtje...'

'Aha, jullie gaan eindelijk een huis kopen. Godzijdank!' Sylvia legde haar handpalmen tegen elkaar alsof ze bad en sloeg haar ogen ten hemel. Tegen Romilly zei ze: 'Ik weet nog dat je moeder me vertelde dat ze erg van knus houdt, maar ik vind het gebrek aan ruimte verstikkend. Hoewel snoezig leuk en aardig is, heb ik ruimte nodig.' Ze wuifde zich koelte toe, alsof ze wilde laten zien hoe onbehaaglijk ze zich voelde. Romilly kon zich zo voorstellen dat ze in het knusse huisje van haar ouders iets dergelijks zou doen.

'We gaan inderdaad een huis kopen, zodra ik over twee jaar beëdigd ben, maar dit is wel iets groter nieuws.' Hij reikte over de tafel en nam de handen van zijn vrouw in die van hem. 'We krijgen een kindje!'

Met tranen in haar ogen sprong Sylvia op. 'Lieve hemel, mijn kind krijgt een kind! Hoe kan dat nou?' Ze slaakte een kreet, nam haar jongen in haar armen en liep toen om de tafel heen om haar schoondochter aan te kijken.

'Dat is geweldig. Echt geweldig! Ik ga breien. Ik ga dingen haken en kleine sokjes en mooie kleertjes kopen. Tjonge, dit is echt groot nieuws. Goed gedaan, kinders!' Sylvia gaf Romilly een kus op haar wang en trok haar tegen zich aan. Het was de liefste, oprechtste kus die ze haar ooit had gegeven.

De drie lachten en veegden hun tranen weg. David schonk drie glazen champagne in.

'Niet voor Romilly, lieverd. Geen alcohol nu ze in verwachting is.' Sylvia boog haar hoofd en klopte op de tafel, alsof ze wilde benadrukken dat het haar ernst was.

'Och, eentje is niet erg!' Romilly pakte de steel van het glas tussen duim en wijsvinger beet.

David hief zijn glas. 'Op Wells junior, de beste rugbyspeler die dit land ooit heeft voortgebracht!' Hij grinnikte bij de verwijzing naar zijn moeders afkomst.

'Dat zou wat zijn,' zei Sylvia glimlachend.

'Misschien is het wel een tweeling,' voegde Romilly eraan toe om ze eraan te herinneren dat dat bij haar in de familie zat. 'Misschien wel twee meisjes, en dat betekent dat ik twee succesvolle mannen voor ze zal moeten vinden!' Luid lachend nipte ze van haar champagne.

Toen de vaat was gedaan, Sylvia naar huis was en de nacht zijn luiken voor de dag sloot, kroop David naast zijn vrouw in bed. 'Volgens mij kunnen we wel zeggen dat ze blij was.'

'Dat was ze zeker. Ik kan me haar alleen niet met een haakwerkje voorstellen.' Lachend liet Romilly zich omlaag glijden onder het dekbed, met haar rode haar als een vurig gordijn op haar kussen uitgespreid. Ze zette haar bril af en legde hem op het nachtkastje. 'Morgen werk ik in het lab, dus ik hoef niet al te vroeg op.'

'Geluksvogel.' David grinnikte. Het voelde vreemd dat hij nu een werkend leven had, elke dag een pak aantrok en er heel volwassen uit-

zag, terwijl zijn vrouw nog student was en naar haar doctorstitel toe werkte. Hij draaide zich op zijn zij en liet zijn hoofd op zijn geheven handpalm rusten. 'Mag ik je iets vragen, Rom?'

'Uiteraard.' Ze zuchtte en sloot haar ogen.

'Ik wil alleen maar zeggen...' Zijn stem stierf weg.

'Wat?' Ze opende haar ogen toen ze merkte dat hij aarzelde.

'Ik... Ik vind dat mijn moeder gelijk heeft. Ik vind dat je niet moet drinken tijdens je zwangerschap.' Hij meed haar blik.

'Ik weet het. Dat hadden we al afgesproken. Het was een slokje champagne, meer niet, en het deed ons allemaal erg goed.'

'Weet je zeker dat je niet meer hebt gehad?' vroeg hij schuchter.

Romilly ging rechtop zitten. Plots zaten de tranen haar hoog en ze begon te blozen van vernedering. 'Mijn hemel, David, je doet alsof ik een ouwe zatlap ben. Ik ben niet dom, hoor. Ik ben wetenschapper!' Ze haatte het dat ze klonk als haar moeder met haar 'Dit is Romilly. Zij is slim.'

'Dat weet ik. Liefje, ik weet heus wel dat je niet dom bent.' Hij streek met zijn duim over haar arm. 'Ik vind het alleen geen goed idee dat je drinkt. Het kan slecht zijn voor het kind.'

Romilly staarde hem aan. 'Denk je dat ik ook maar iets zou doen wat slecht kan zijn voor de baby?' Haar stem klonk vervormd, want haar keel snoerde dicht van schaamte en angst.

'Niet met opzet. Natuurlijk niet.' Ook hij ging rechtop zitten.

'Lieve hemel, David. Ik heb het nagezocht. Volgens de richtlijnen is het maximum twee maal per week twee eenheden alcohol. Zo nu en dan een glas champagne is dus helemaal niet erg.'

David boog zich naar haar toe, tilde haar dikke haar van haar schouder en kuste de bleke, naakte huid van haar decolleté waar haar nachthemd openviel. 'Ik hou van je, Rom. Je wordt de beste moeder van de hele wereld. Dat weet ik gewoon.'

Ze voelde haar schouders losser worden en glimlachte naar hem. Toen zag ze zijn lippen weer bewegen. Hij was nog niet klaar.

'Maar...'

'Maar wat?' fluisterde ze. Ze voelde zich weer het meisje in het trapenhuis dat niet kon geloven dat hij met haar praatte.

'Ik weet dat je die fles chablis in de koelkast bijna leeg hebt gedronken.'

'Wat? Controleer je me soms? Heb je een streepje op de fles gezet?' beet ze hem toe, zich diep schamend voor het feit dat hij haar hiermee confronteerde. Hij had haar oneerlijkheid, haar gulzigheid onthuld. Ze kon wel door de grond zakken.

'Nee, ik controleer je niet. Natuurlijk niet. Ik weet alleen dat hij eerst bijna vol was en later niet meer. Ik zeg het alleen omdat ik het beste wil voor ons kind en voor jou.' Weer kuste hij haar.

'O, David!' Haar tranen begonnen te stromen en haar adem stakte. 'Het spijt me. Het spijt me zo! Ik raakte zo gestrest door de komst van je moeder. Ik was zenuwachtig en wilde alleen maar een slokje nemen. En toen nam ik er een heleboel, zonder er echt bij na te denken. Meer uit gewoonte dan iets anders. Een fles is gewoon een stel grote glazen bij elkaar, en ik ben gewend om grote glazen te drinken. Ik heb al dagen geen wijn meer gehad, dus dacht ik dat een paar glazen in één keer geen verschil zou maken.'

'Het is al goed, Rom. Het is goed. Niet huilen.' Hij drukte haar tegen zijn borstkas.

'Ik hou van je, David. Jij toch ook van mij?' Ze snuffte.

'Ja. Ware liefde, kevermeisje. Dat weet je.'

'Ja.' Ze knikte met haar hoofd tegen zijn huid. 'Ware liefde. Het spijt me.'

'Niet doen. Het is goed. We moeten er gewoon voor zorgen dat je niet gestrest raakt en dat ik je zo veel mogelijk steun. Het wordt geweldig.'